

Les Caramelles

Em dol confesar-ho, pero és un fet, que els ribetans no som pas massa aimants de la tradició, o dit amb altres paraules, no havem tingut massa cura en conservar-la, almenys en aquelles festes que altres pobles s'ha trasmès fidelment de pares a fills. Podriem parlar de moltes coses tradicionals sumament belles, que per deixadesa o pel còmode tant-se-m'en-dona han desaparegut o estan en trànsit de desaparèixer, pero ja que som en temps pasqual, parlarem avui, d'una bella tradició que està ferida de mort en el nostre poble: les caramelles.

Les caramelles no son coses d'avui ni d'ahir, van quelcom més enllà i amb tota seguretat que era un cant d'Al·leluia, que el poble entonaba a llaor del Crist ressucitat i que en el curs dels temps per obra i gràcia dels poetes es feu extensiu a la bellesa de la primavera i l'amor de «l'aimada».

Recordem que, quan erem infants, ens passavem la quaresma assajant caramelles per sortir —en aquell temps— el Dissapte de Glòria, a escampar pels carrers i places i fins per les masies del nostre poble, la joia de la resurrecció del Crist. De joves, havíem format part d'una de les colles de caramellaires —habitualment en sortien tres— per anar a cantar tota la nit a les noies de la població, amb alusions a l'amor i a la bellesa de la primavera, i el dilluns de Pasqua era de ritual escampar l'alegria dels nostres cants per les masies del terme, per acabar en el captard, després d'haver sortit als «fores» a menjar la mona, cantant davant la casa de la Vila, en el convent de merges de la Mare del Diví Pastor i en el Redós Hospital. Vingué la guerra, i com una ventada malèfica s'emportà aquestes belles tradicions, i encara que alguns joves empapats d'esperit tradicional intentaren fer-les reviure de nou, ja fa uns quans anys que en la nit de Pasqua no ens desvetllen les notes de les caramelles, solament alguns grups d'infants, molt pocs, continuen escampant l'alegria de la Resurrecció del Crist, pels carrers i places del poble.

Realment, no sabem d'on ve el mal, si és degut a la manca d'entitats culturals-recreatives o de la proliferació dels Snaks Bars, on la majoria dels joves s'hi passen la vetlla jugant a cartes o al dominó, o si simplement prefereixen quedar-se a casa contemplant la televisió. El cert és que una bona part del jovent del nostre poble viu les seves hores d'esbarjo sense preocupacions ni inquietuts culturals de cap mena. Es viu com d'inèrcia i potser encara s'hauria de donar gràcies a l'esport local o nacional—concretament al fútbol— que els empeny a alguna controversia almenys un cop cada setmana.

Es per això que quan un grup de casats conjuntament amb alguns solters, s'han proposat fer reviure aquesta tradició pasqual de les caramelles, han trobat més desgana per part dels solters que no dels casats. No obstant, amb gran entusiasme s'han posat a assajar i si Déu vol, enguany escamparan en la nit ribetana de la Pasqua de Resurrecció, el cant de les caramelles, fent reviure de nou la tradició... i que per molts anys!

P. CIG